

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BÄRNAVÄNNEN

N:o 1.
2 Jan.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN. Uppsala.

20 årg.
1903.

Godt nytt år!

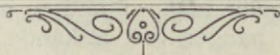
Jag önskar dig ett godt nytt år
Du ljufva, sagra mänskovår
Med barnaögon klara!
Jag kommer till dig hvit och skär
Och bud från höjden till dig bär,
Att du Guds barn får vara.

Däruppe i Guds himmel blå
I hvita kläder barnen gå,
Och sången härligt klingar.
Jag tog en kvist af lifvets palm
Och for vid änglars nyårspålm
Hit ned på hvita vingar.

Jag slår vid dörren till ditt hus
I dagens första gryningsljus,
När klockeklang hörs vida.
I drömljus ro du slumrar än.
Jag kom för brådt till liten vän
Och dröjer vid din sida.

Och när ditt öga upp du slår,
Jag jublar glad: "Ett godt nytt år!"
O, knäpp då dina händer,
Och bed, att Gud det nya år
Dig leder så, hvar dag som går,
Att allt till godo länder!

Anna H—m.

Nikodemus.

Joh. 3: 1—16.

är du går till fotografen, så vet du, att med solljusets tillhjälp kan han taga ditt porträtt. Om du tar på dig en glad och vänlig min, så återgifves den på bilden, och då tycker du säkert, att bilden är lyckad. Men om fotografen passade på vid ett tillfälle, då vrede och förtrytelse fördystrade dina drag, då ville du säkert ej hafva porträttet, äfven om det vore likt.

Men det finnes en annan, som kan med sannings ljus återgifva vår inre människa, och det är Herren själf. Nikodemus kom en gång till honom under nattens mörker, men Herren Jesus kunde låta sannings ljus lysa in, så att Nikodemus i det ljuset fick se sin egen bild, och den bilden var visserligen ej vacker, men den var sann.

Först och främst tänkte Nikodemus mycket godt om sig själf, då han trädde in i rummet. Han var ju en from farisé, som menade sig hafva hållit lagen från sin ungdom, han var därejämte ej såsom många andra fientlig mot Jesus, utan höll honom för en stor profet. Likväl var det så illa ställdt med honom, att han icke kunde blifva salig och inkomma i himmelen.

Nu låter Jesus honom få se sin bild: Du är icke född på nytt och kan icke se Guds rike. — Nikodemus

vill ju i början icke kännas vid den bilden. Han tycker nog, att om någon skulle kunna komma in i Guds rike, så är det han. Men Kristus visar honom, att han icke kan se Guds rike, och detta visar sig genom hans obekantskap med nya födelsen.

Är du en Israels lärare och vet icke detta? Dessa ord måste hafva varit mycket förödmjukande för Nikodemus. Och den förtrytelse han kände i sitt inre var ju ingenting annat än en yttring af högmod.

Kristus ser dock, att under all denna okunnighet om frälsningens väg dolde sig en längtan efter frid, som Nikodemus kanske ej själf förstod. Han tar då en bild ur gamla testamentets sköna bilderbok. Han målar liksom en tafla inför Nikodemus' ögon. I midten af taflan ser han en kopparorm upphängd på en hög stång, och rundt omkring denna ser han tusen och åter tusen ormbitna israeliter, hvilka hålla på att dö genom giftets verkan. Skola väl då dessa dö? Nej, där står Moses midt ibland dem med sin staf och pekar hän mot den upphöjde kopparormen. *Hvilken som biten är*, säger han, *och ser på denna kopparorm, han skall lefva*. Han låter Nikodemus liksom få se, huru den ene efter den andre vänder sina blickar mot kopparormen och blir botad.

Nu tar Jesus fram en annan bild. I midten af den bilden ser Nikodemus ett kors och på detta kors hänger den älskande Jesus. Han ser, huru hans händer och fötter äro genomborrade af spikar, och Jesus säger: »Så måste människosonen varda upphöjd.» Rundt omkring detta kors ser Nikodemus

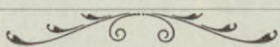
tusen och åter tusen, hvilkas hjärtan äro sargade af synden, hvilkas själar äro orenade af lustar och begärelser, och han ser, att evig död och dom hotar dem. Än mer, bland denna skara, syndig och förlorad, ser han sig själf, och det ordet ringer i hans öron: "*Du kan icke se Guds rike.*" Då föreställer jag mig, att Nikodemus förtviflad frågar: Hvad skall jag göra för att varda salig?

Svaret är det skönaste, som någonsin flutit från Jesu läppar. *Så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke skall förgås, utan hafva evigt lif.* Dessa ord äro likasom ett Guds finger, som pekar hän mot korset. De säga oss, dessa ord, att vi hafva fått

en frälsare, som dött för att frälsa oss från synden. De säga oss, dessa ord, att hvarje syndare får hjälp, frälsning och salighet genom att tro på Jesus. De säga oss, dessa ord, att vi, som blifvit fördärfvade genom syndens gift, kunna slippa den eviga döden, om vi tro på Jesus.

Hvad sägen nu I, mina små vänner? Kännen äfven I igen edert porträtt? Eller hafven icke äfven I syndat mot eder Gud? Då beder jag eder lyssna till budskapet och tillämpa det på eder själfva, hvar för sig, sågande: Så älskade Gud mig, att han för mig utgaf sin ende son, på det att jag genom tron på honom ej må förgås, utan hafva evigt lif.

Fr. E.

Små ljus.

"Mamma, mamma, se, sådana stora, vackra snöflingor, som falla ner, hela luften är full med små snöbollar! Ack, få vi gå ut! Det är så roligt att vara ute, när det snöar."

Det var lille Erik, som yttrade detta, då han fjärdedag jul stod vid fönstret och blickade ut i den snöfyllda rymden. Hans äldre bror John satt och läste i sin jultidning, men då han hörde hvarom fråga var, instämde äfven han i den yngre broderns bön. Efter erhållet löfte togo gossarne på sina öfverrockar och sprungo glada ut i snövädret.

Då fingo de se gamle Karlsson, gårdskarlen, hur han skottade snö af alla krafter, och detta väckte en ny tanke hos gossarne.

De hämtade sina små spadar och bådo Karlsson om att få hjälpa honom skotta snö.

Karlsson satte för ett ögonblick ner sin spade och torkade svetten ur pannan med sin tröjärm. "Åhja", sade han "inte blir det väl så stor hjälp jag får af er, men

om det roar er så —" Han började åter sitt arbete, och de små gossarne hjälpte till af alla krafter.

Karlsson var en barsk gammal man, hvilken ej hvem som helst tordes komma för nära, men han satte dock värde på ett vänligt ord och en höflig hälsning. Ständigt hade han brådtom, och oftast såg han butter och tvär ut. Ej sällan besökte han krogen och isynnerhet när han arbetat med snöskottning tyckte han sig behöfva en "styrketår".

I dag snöade det tätt, alltjämt föllo de hvita flingorna så mjukt och stilla och fyllde hastigt de nyss uppskottade vägarna. Kanske var det därför, som Karlsson var mer än vanligt tvär; han förstod, att dagsarbetet ej skulle sluta så snart.

De båda gossarne stodo dock i gunst hos honom, ty de voro alltid höfliga och tjänstaktiga. Han tog också emot deras tjänster och lät dem tro, att de voro till stor nytta. Deras vänliga sätt afväpnade alltid hans vresighet.

Erik, den yngre af gossarne, var en

BARNAVÄNNEN.

GODT NYTT ÅR!

BARNAVÄNNEN.

I. AND-TIDEN.

liflig, förständig liten pys. Han tyckte mycket om att berätta och brukade ofta sitta i vedboden hos Karlsson och tala om berättelser ur bibeln för honom. Gossen frågade aldrig om Karlsson tyckte om att höra honom berätta, det tyckte han var alldeles naturligt, ty han själf var mycket intresserad af sina berättelser. Karlsson sade sällan någonting, men han såg ej heller missnöjd ut, och ibland kunde han till och med göra någon fråga.

Emellertid skottade nu gossarne snö af alla krafter. Deras kinder glödde och ögonen strålade. Erik gjorde ett litet uppehåll och frågade plötsligt: "Hur stor julgran har Karlsson?"

"Jag har ingen julgran alls", blef svaret.

"Men hvad gå ni omkring då, när ni sjunga julsånger?" fortsatte Erik.

"Vi sjunga inga julsånger", svarade Karlsson, "inga kan jag heller", tillade han och fortsatte att skotta snö.

Erik såg med ögon fulla af förvåning på John. Ingen julgran, inga julsånger? Han skakade på hufvudet.

Men John teg, ty han visste bättre än den lille, att det finnes många fler än Karlsson som fira jul utan både julgran och julsånger. Erik sade ej heller något mera, då ej brodern svarade någonting.

Emellertid hade Karlsson nu slutat sitt arbete, och äfven gossarne gingo in. "Mamma, kan du tänka dig, att Karlsson inte har någon julgran, och inte kan han några julsånger heller", sade Erik, hvilken tycktes hafva lagt den saken tungt på sitt hjärta. "Tänk, om John och jag skulle gå och sjunga några för honom?" tillade han, och ögonen lyste af ifver.

Modern smålog, då hon tänkte på lille Eriks tvifvelaktiga förmåga att sjunga. "Tror du inte, att Karlsson skulle bli ond, om ni komme till honom och sade, att ni ville sjunga julsånger för honom?" frågade hon.

"Ond?" sade Erik åter mycket förvånad.

"Ja, jag menar, tror ni att han skulle tycka om det?" rättade modern. "Ser du, Erik, han har ej lärt sig hålla af Jesusbarnet ännu och skulle kanske tycka, att ni vore näsvisa, om ni komme och ville sjunga för honom."

Erik funderade litet. "Jo, mamma, jag tror bestämdt, att han skulle tycka om det", sade han, "får John och jag gå till honom?"

"Ja, visst få ni det", sade modern och log vänligt åt sina gossar, "men när ni komma in, så fråga först, om ni få lof att sjunga."

Glada skyndade gossarne med hvarsin liten söndagsskolsångbok nedför trappan till Karlssons, som bodde på nedra botten.

Om en stund kunde man dit upp höra gossarne på sitt barnsliga sätt sjunga:

"Stjärna, som lyste bland morgonens söner."

Och när de slutat sjunga den, stämde de upp:

"När juldagsmorgon glimmar, jag vill till stallet gå."

Om en stund hördes gamle Karlssons skrofliga röst stämma in i den barnsliga duetten. För människor var det ej något njutbart i denna sång, men Gud och hans änglar hade säkert en annan tanke om saken.

Aftonen förgick därnere i Karlssons kammare, medan gossarne växlade om med att sjunga och tala om berättelser. Den gamle tyckte dock mest om när de sjöngo, och han tröttnade ej att höra och att sjunga samma sånger om igen. Någon promenad till krogen blef det emellertid ej den kvällen, och endast Gud vet, hvad som sedan försiggått i den gamle mannens hjärta.

Männe ej här den gamla barnasångens ord kunna tillämpas:

"Jag är ej för liten vara litet ljus,
Som om Jesus vittnar uti hem oeh hus."

S—e.

↔↔ J andtiden ↔↔

Höstdagarna äro växlingsrika dagar för andfamiljen i vassen. Det är muntert och trefligt, för ungarna ha växt och deras vingar ha också växt, och nu börja de flyga, och så flyger hela familjen i långa, bugtande linier efter vattenytan eller högt uppe i luften.

Men då säger folk, att nu är andtiden inne. Och när folk säger så, betyder det inte något godt. Det betyder, att nu är det bättre för änderna ju längre vassen är i sjön och ju längre gräs det växer på strandtufvorna. För då tar folk ner bösan och jaktväskan från väggen, och en morgon när solen går opp, stiger också

jägaren opp och löser hundarna ur koppellet, och så bär det af till sjön.

Där var så fredligt och lugnt förut, men nu blir det oro. Andfamiljen väckes af ett egendomligt plumsande och flåsande, och alla krypa samman i förskräckelse. Men ljudet kommer närmare, och så är det ingen annan råd än att flyga opp, och då — smäller skottet, och det träffar.

Med stolt viftande svansar bära sedan hundarna offret i land och få en vänlig klapp till belöning.

Det är allt sorgligt att vara and i andtiden!

E. G.

Olles julafton.

Det gick muntert till borta vid vedboden. Olle och dränggossen Per kämpades om att hugga julveden. Det var dagen före julafton, och ännu fattades mycket, innan vedbodväggen var täckt. Och detta var det mått, som Olles far hade satt för dem, då han drog till skogs efter julgranen.

Pers hög tycktes vilja växa fortare än Olles, ty Olle hade ännu en syssla att sköta. Modern höll på att stöpa julljusen, och han hade fått löfte att stöpa ett litet grenljus att sätta i toppen på julgranen. Mellan hvarje gång han var inne och doppade, hade han ljuset hängande hos sig i skjulet. Kölden verkade, att det växte så mycket fortare för hvarje doppning.

Olle tog ljuset för att doppa det för sista gången. Men i detsamma han strök förbi Pers stubbe, sparkade han ikull den. Per blef harmsen, skickade foten efter Olle, så att han föll framstupa i vedhögen och bröt af ljuset.

Nu höll det på att bli slagsmål mellan de båda annars så goda vännerna. Men

Per afvärfade det. Han sade öfverbevisande: "Hade du låtit bli min stubbe, kunde du ha sluppit det där. För resten stöper du snart ljuset helt igen."

Olle hejdade sig ett ögonblick. Men så kokade harmen öfver igen, när han såg, huru ömkligt det knäckta ljuset dinglade. "Du vore värd, att jag gjorde med dig som Knut Sandin gjorde med torparens Kalle, när han hade huggit Knuts yxa i stenhällen. Och vet du, hur han gjorde? Jo, han doppade honom i fähusbrunnen du." Olle hade närmat sig med hotande min, men Per vek undan.

"Du menar kanske, att du skulle klara den saken, du som är bara ett år äldre! För resten minns inte du Knut Sandin. Därtill är det för länge sedan han var här på trakten efter hvad din far sagt."

"Jaså, det skall inte du säga mig. Det är precis fem år sedan, kan jag berätta", sade Olle öfverlägset.

"Åh, nej, du, det är mera än fem år sedan."

BARNAVÄNNEN.

“Det måtte väl jag veta bättre än du, som inte är årsgammal här på trakten.”

“Ska vi slå vad?” frågade Per.

“Ja, på stunden”, svarade Olle. Den första striden var nu redan glömd för denna andra. Nu gällde det att finna något att slå vad om. “Jag sätter upp min kvarn, om du vill sätta upp din båt”, menade Per.

(Forts.)

O. 7. Joh. 4: 7—9. *Jesus begär en dryck vatten; kvinnans förvåning.*

T. 8. Joh. 4: 10. *Jesus börjar tala om själens törst och lifvets vatten.*

F. 9. Joh. 4: 11—12. *Kvinnan förstår ej Jesu tal, men börjar ana något af hans storhet.*

L. 10. Joh. 4: 13. *Intet jordiskt kan stilla själens evighetstörst.*

S. 11. Joh. 4: 14. *Jesus allena kan skänka den frid och lycka, hvarest hvarje människa längtar.*

Bibelläsning

eller hvad står det i texten för nästa söndag?

Veckan 5—11 Jan. 1903.

M. 5. Joh. 4: 6—14. *Jesus och samaritiskan.*

T. 6. Joh. 4: 6. *Jesus sitter trött och törstig vid Jakobs brunn.*

Söndagsskoltext för den 11 Jan.:

Joh. 4: 4—16.

Tänkespråk: Joh. 4: 42. Numera tro vi icke för ditt tals skull, ty vi hafva själfva hört och veta, att denne är för visso världens frälsare, Kristus.

Boknyhet till nyåret 1903.

Å Tidningen Barnavännens förlag har i bokhandeln utkommit:

HÖRNHUSET af J. Cornelia Levetzow.

200 sid. pris häft. 2 kr., kart. 2: 25, klotb. 2: 50.

En förträfflig bok för ung och gammal.

Barnavännens anmälan för 1903.

I Jesu namn börja vi ett nytt år med tidningen Barnavännen, det *tjugonde* från tidskriftens början.

Om vi låta tanken löpa tillbaka utefter de nitton årens arbete, så står det såsom med eldskrift inför oss: “Af Herren är det skedt och är ett under för våra ögon.” *Godhet och barmhärtighet* har följt oss i arbetet under de gångna åren, och när vi blicka framåt mot tid som kommer, är förtröstan till Herrens godhet och barmhärtighet vårt hopp.

Till våra vänner och medarbetare sända vi ett varmt tack för den uppmuntran och hjälp vi rönt under gångna år såväl genom kärleksfulla bref och trogna förböner som ock genom välvillig prenumeration! Bröder och systrar, stå oss bi på samma sätt hädanefter och hjälpen oss äfven med att få Barnavännen in i allt flera hem och söndagsskolor! Vi sfälla denna bön till eder med dess större tillförsikt, som vårt mål är — icke oss eller vårt utan *barnens* sanna väl. — *Barnen för Guds rike.*

Barnavännens redaktion är densamma som under alla de gångna åren. Våra medarbetare likaså. Vårt allra bästa vilja vi göra för att söka motsvara det förtroende och den stora välvilja som kommit oss till del och gifva tidningen ett godt, omväxlande och kristligt innehåll samt en utstyrsel i illustrationsväg, som kan verka väckande och uppfostrande på det mottagliga barnasinnnet. Måtte Herrens välsignelse och vännernas intresse följa tidningen in i det kommande året.

Gratis följer ett sextonsidigt **Sommarnummer**

samt *Söndagsskolans textbok* för 1903. Textboken säljes extra till prenumeranter af denna tidning för 5 öre ex. För lärare och lärarinnor finnes textboken och klassbok för söndagsskolan inbunden tillsammans; textboken är interfolierad för anteckningar. Pris 25 öre.

Tidningens pris: Å postkontoren 1 kr. 25 öre. Hos *Redaktionen* från 6—20 ex. 1 kr., från 21—49 ex. 95 öre, 50—99 ex. 90 öre, 100 ex. och därutöfver 85 öre pr ex.

Å postkontoren i Sverige, Finland och Amerika kostar tidningen 1 krona och 5 öre. med tillägg af 20 öre i postarvode inom landet, och i utlandet efter resp. landens posttaxor.

OBS! Verkställen prenumerationen så fort ske kan!

Redaktionen.

Upsala 1903, Upsala Nya Tidn. aktiebolag.